XXXIII. évfolyam 5. szám – 2021. szeptember-október

MARANA THA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Jöjj el Uram! Jel 22,20

K. O. Schmidt:

A gyógyulás akadályai

Négy megmagyarázhatatlan Eucharisztikus csoda

S. H.:

A szentmise csodája

(Tanúságtétel)

B. Gy.:

Szabadulás

(Tanúságtétel)

Részlet az *Uram, taníts engem hinni a csodákban* című írásból,
amely az újság 4. oldalától olvasható.

Amennyit Jézusnak adunk, százannyit kapunk vissza!

Az Evangélium tanúsága szerint az apostolok baráti közösségben éltek Jézussal. Azt gondolták, ez mindig így fog maradni. Jézusnak ezért el kellett fordítani figyelmüket az emberi jó érzéstől, kényelemszeretettől. Ezért azt mondta nekik, hogy eljön egyszer a szenvedés ideje és ő elhagyja a világot. Ezután beszélt az örök együttlétről, amelynek soha nem lesz vége. Jézus elvárta tőlük, hogy azonosuljanak az Ő jövő-szemléletével. Ez nagyon nehéz volt számukra, különösen, amikor látták Jézust meghalni a kereszten. De három nap után látták a feltámadt Jézust – és akkor mindent megértettek. Jézus ezen az úton akar vezetni bennünket is. **Meg akar szabadítani minket rövidlátó szemléletünktől és tekintetünket az örök értékek felé akarja fordítani**. Ez azt is jelenti, hogy lépjünk túl az emberi lehetőségeken és Isten hatalmában gondolkodjunk! Előfordulhat, hogy váratlanul minden összeomlik. Az ember elérkezik a nulla-pontra, ahol már nincs semmi lehetősége. **Amikor ezt felismerjük és megmaradunk a hitben, akkor Isten megnyitja előttünk az Ő határtalan erőforrásait és mindent újjáteremt. Vándorok vagyunk itt a földön, különböző próbatételeken megyünk keresztül. Ezeken át készít fel Isten a bizalomra, hogy merjük magunkat átadni az Ő szeretetének!**

❶ Bölcs szívet kérni

A Szentírás megtanít minket arra, hogy milyen fontos a **helyes gondolkodás**. Ezért írja a Bölcsesség könyve: *„Könyörögtem az okosságért, és betöltött a bölcsesség lelke”* (Bölcs 7,7). Az emberi élet alapja, hogy helyesen viszonyuljunk önmagunkhoz, az emberekhez, a világhoz és Istenhez. Ha valaki itt még nem csinált rendet, akkor áldozatául esik a zűrzavarnak. Cselekedetei hol jók, hol rosszak lesznek. Kis dolgoknak nagy jelentőséget tulajdonít, az igazán nagy értékekre nem figyel. Beleveti magát az élvezetek hajszolásába, a lelke pedig kiüresedik. Olyan célok után fut, amelyek nem tudják felemelni a lelkét, hanem inkább lehúzzák. Ezért kell bölcsességet kérni Istentől, hogy helyes módon éljünk.

❷ Isten szava szétválasztja a jót és a rosszat

Pál apostol *„kétélű kardnak”* nevezi Jézus szavát, mely megítéli a gondolatainkat és érzéseinket. Ha hisszük, hogy az Evangélium ma is érvényes, akkor az felemeli életünket. Ha Jézus szavait a XXI. században is érvényesnek tekintjük, akkor megtanuljuk az engedelmességet és értékes életet élhetünk. A nem hívő ember szépirodalmi műnek tekinti a Szentírást és nem engedi, hogy szívébe hatoljon Isten szava. A hívő ember pedig Isten szavának tekinti a Bibliát, amely az Ő szeretetéből fakad, hogy megmentsen minket az örök haláltól. Ezért fontos, hogy **minden nap** vegyük kézbe ezt a szent könyvet és tanuljunk belőle helyes életszemléletet.

❸ Jézus gazdagságot ígér

Az Evangéliumban van egy kedves jelenet, amelyben Péter apostol megkérdezi Jézust: *„Uram, mi elhagytunk mindent, mi lesz a jutalmunk?”* (Mt 19,27) Jézus meglepő választ ad: *„Mindazok, akik elhagyják értem mindenüket, amijük van, százannyit kapnak és az örök életet.”* (Mt 19,29) Péter apostol bizonyára elképedt ezen a nagylelkűségen. Százszorosát adja vissza annak, amit neki adunk? Miről van itt szó? Mit jelent az elhagyás? Nyilván nem azt akarja Jézus, hogy hajléktalanok legyünk! Az elhagyás azt jelenti: **szabadság**! A szabadság a **szív megtisztítását** foglalja magába. Aki rabja pénznek, autónak, italnak, ételnek, annak minden gondolata ezek körül forog. Jézus azt akarja, hogy **Ő legyen szívünk középpontjában**, mert csak akkor tud átalakítani és fölemelni bennünket. Előfordulhat, hogy valami rabbá tett bennünket. Ettől fizikailag is el kell szakadni. Jézus néha „megoperálja” szívünket, hogy megszabadítson az üres dolgok daganatától. – **Ha felismerjük a hit által Jézus tervét életünkre vonatkozóan, akkor szívesen odaadunk Neki mindent és százannyit kapunk**.

Katona István főszerkesztő

Uram, taníts engem hinni a csodákban...

...különösen az Eucharisztia csodájában, és nagy dolgokat várni Tőled és nagy dolgokat tenni Érted

„Odakuporodom a tabernákulum lábához, mint egy kutya a gazdája lábához." (Vianney Szent János)

Szent Péter Jézusra mutatott, mint a csodák és minden áldás forrására: Az ő neve, s a tőle származó hit adta meg ennek az embernek a teljes gyógyulást mindnyájatok szeme láttára (vö. ApCsel 3,16). Jézus, minden gyógyulás és kegyelem forrása, jelen van az Eucharisztiában. Nem feladatként vagy kötelességből imádkozunk, nem is száraz és hideg szívvel, hanem olyan szívvel, amely szomjas arra, hogy Isten jelenlétében és dicsőítésében lehessen. Az imádság Isten szomjának a találkozása a miénkkel. Isten szomjazik arra, hogy szomjazzunk utána. Ferenc pápa mondta az imádságról: *„Amit én előnyben részesítek, az az esti szentségimádás, akkor is, ha szétszórt vagyok és más dolgokra gondolok vagy elalszom ima közben. Este hét és nyolc óra között egy egész órát a Legszentebb Szentség előtt töltök imádságban."*

Urunk, működjön bennünk a te Lelked, hogy tudjunk tanúskodni rólad, és elhintsük a megújulás és a felfrissülés magvait, amik tartós változáshoz és átalakuláshoz vezetnek!

„Minden átváltoztatott ostya arra hivatott, hogy a szeretettől elégjen egy ember szívében." (Vianney Szent János)

Szent Péternek és Jánosnak gyakran tettek fel keresztkérdéseket és faggatták őket. A vádlóik kérdése mindig ugyanaz volt: *„Milyen hatalommal vagy kinek a nevében tettétek ezt?"* (ApCsel 4,7). Szent Péter mindig világosan és egyértelműen felelt: *„a Názáreti Jézus Krisztusnak a nevében"* (ApCsel 4,10). Az apostolok prédikáltak, jeleket, csodákat és csodás dolgokat vittek végbe nem a saját nevükben, hanem Jézus nevében és az ő erejében, a Szentlélek erejében. Néha gyengének és erőtlennek érezhetjük magunkat. Bizonyos helyzetek próbára tesznek és lesújtanak bennünket. Az élet néha nehéz és kemény lehet. Azonban, amikor minden nehézzé válik, az erős emberek Krisztushoz fordulnak, hogy Ő erőt és kegyelmet adjon nekik. Vianney Szent János mondta: *„Semmi sincs olyan értékes, mint az Eucharisztia. Ha Istennek lett volna valamije, ami értékesebb, már ideadta volna nekünk."*

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, add meg nekem a te Igéd mindennapi kenyerét, és kegyelmet, hogy ne saját erőmből éljek, hanem a te Szentlelked erejéből!

„Te magad vagy mindenem, Ó, Krisztus. Érted tartom meg magam tisztán, és tartom a fényes lámpámat; futok, hogy találkozzak Veled, én jegyesem." (Szent Methodius, Olympos püspöke)

Szent Pál különösképpen Krisztus nagykövete volt. Az egyik legmeglepőbb dolog az, hogy milyen figyelmesen imádkozott és hallgatott a Lélekre. Ő olyan küldött volt, aki tisztán hallotta a Szentlélek hangját. Az imádságban megtapasztalta, hogy a Lélek vezeti, védi és tanítja. Az elméje nyitott és érzékeny volt arra, hogy Isten szavát hallja. Ha a Lélek mondta: „Menj oda! ", „Gyere ide! " vagy „Kerülj el!", Ő engedelmesen válaszolt. Hallod a Lélek fenséges hangját az imádságban? Hogyan hallhatjuk, ha a Lélek ma is szól hozzánk? Hogyan tanulhatjuk meg könnyen lecsendesíteni elménket, hogy hallhassuk az Isten szavát? Isten sokféleképpen beszél hozzánk: a mi

imádságunkban, felebarátainkon keresztül, lelkiismeretünk mélyén, a Szentíráson keresztül és miközben tiszteljük és imádjuk Krisztust az Eucharisztiában.

Uram, adj nekem figyelmes fület, hogy engedelmeskedve figyeljek jelenlétedre és szíved szeretetére!

„A legbiztosabb, legegyszerűbb és legrövidebb út a Mennyországba az Eucharisztia." (Szent X. Piusz pápa)

Kalkuttai Szent Teréz egész életét a szegények és elesettek szolgálatára szentelte. Első kézből tapasztalta a szenvedést, és a világ reménytelenül szegény embereinek éhségét és szomjúságát. Rendi nővéreivel együtt irgalommal és könyörülettel fordult a szegények legszegényebbjeihez, a föld elesettjeihez, és haldoklóihoz. Arról, hogy honnan merítik békességüket és erejüket a nővérek, így mesél Teréz anya: *„Amikor a nővérek kimerülnek, és ki sem látszanak a munkából, amikor már minden szétesettnek tűnik, akkor egy órát töltenek az Oltáriszentség előtt. Ez a módszer még soha nem volt terméketlen: mert újra megtapasztalhatják a békét és az erőt."* Mi is táplálkozunk, töltekezünk és erősödünk, ha imádsággal töltjük az időt, vagy csak néhány percet szánunk válaszolni Isten szavára. Leginkább akkor merítünk erőt, amikor magunkhoz vesszük, hálát adunk és imádjuk az Eucharisztiában jelenlévő Krisztust.

Uram, Te vagy lelkem és testem táplálója. Add meg nekem a kegyelmet, hogy szereteteddel elérjem azokat, akik feleslegesnek, elfelejtettnek vagy nem szeretettnek érzik magukat!

„Járuljunk ezért bizalommal a kegyelem trónja elé, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk az alkalmas időben való segítségre." (Zsid 4,16)

Isten szent: *„Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok"* (Lev 19,2). Izajás próféta énekelte: *„Szent, szent, szent a Seregek Ura, betölti az egész földet dicsősége"* (Iz 6,3). És Szent Péter tanította: *„hanem a Szent szerint, aki titeket meghívott, magatok is egész életmódotokban szentek legyetek, mert írva van: Szentek legyetek, mert én szent vagyok"* (1Pét 1,15-16). Mielőtt kérnénk, hogy a kenyér és a bor átváltozzon Krisztus testévé és vérévé, így imádkozunk: *„Szent vagy, szent vagy, szent vagy mindenség Ura, Istene. Dicsőséged betölti a mennyet és a földet. Hozsanna a magasságban. Áldott, aki jön az Úr nevében. Hozsanna a magasságban."* Mi, akik nem vagyunk szentek, szentté válhatunk a Szent Eucharisztia vétele által.

Uram, taníts meg engem a hit fényében járni ragaszkodva a Te keresztedhez és a Te igédhez. Jöjj hozzám közel, Uram, erősíts meg, és vezess engem!

„Ezen a világon nem láthatom Isten leghatalmasabb Fiát a saját szemeimmel, hacsak nem az ő legszentebb Testében és Vérében." (Assisi Szent Ferenc)

Isten egy fiatal zsidó lányt választott a galileai Názáretből, hogy Jézus anyja legyen. Bár ismeretlenségben született, belőle lett Mária, Isten Anyja. Mária Istennek kimondott „igen"-je meghatározó esemény az emberiség történelmében. Ő megjegyezte Jézus életének eseményeit és el-elgondolkodott rajtuk (vö. Lk 2,19); ő a modellje a szentségimádásnak. Mária hite az imádságban és a zsidó írások termőtalajában gyökerezett. Mi Máriát, mint kincset őrizzük meg és elmélkedünk róla, aki kegyelemmel teljes, aki arra volt hivatva, hogy Krisztust a méhében hordozza, mi pedig arra, hogy Krisztust a szívünkben hordozzuk. Ferenc pápa mondta: *„Az Eucharisztiát azért kaptuk, hogy az életünk, mint Máriáé, teljesen egy Magnificat-tá válhasson."* Az Oltáriszentség előtt lelkünk megtanulja magasztalni az Urat, és a szívünk ujjong a mi üdvözítő Istenünkben.

Uram, taníts engem, mint Máriát, hogy egyre jobban felfogjam a hit nagy misztériumát: „Krisztus a dicsőség reménye bennem" és hogy tanúságtételem által a világba hozhassalak!

„Éhezem Isten kenyerére, Jézus Krisztus hús-vér testére (…); szomjazom, hogy ihassam az ő vérét, a végtelen szeretet ajándékát." (Antiokhiai Szent Ignác)

Az evangelizálás feladata ellentmondásos; összetett, mégis egyszerű; megterhelő, mégis könnyű; kihívást jelentő, de kifizetődő. Sok tényező játszik szerepet abban, hogy valakit megnyerjünk Krisztusnak, és az Egyház tagjává váljon. Ugyanakkor, hajlamosak vagyunk az eredményeinkre, a programjainkra és azokra tenni a hangsúlyt, akik erre a feladatra ki vannak jelölve. Kalkuttai Szent Teréztől egyszer megkérdezték, hogyan tudott hivatásokat vonzani az ő rendjébe. Azt mondta: *„Ha hivatásokat szeretnétek, tartsatok minden nap közösségi szentségimádást. Amikor a Szeretet Misszionáriusai elkezdték a napi szentségimádást, megduplázódtak a hivatások."* Az éhség és szomjúság a szentségimádásra a Szentlélek műve. Az a vágy, hogy az Oltáriszentség előtt „pazaroljuk" az időnket, imádkozva és Istent dicsőítve, ez meghívás minden örömteli evangelizáló és misszionáriusi tanítvány számára.

Urunk, az egymás iránti szeretetünk, kedvességünk, nagylelkűségünk és barátságos egymáshoz fordulásunk, valamint az Oltáriszentségben irántad való szeretetünk által hadd váljunk a te országod vonzó tanúivá!

„Egy nap az Eucharisztia előtt jobban termővé tesz Isten dicsőségére, mint egy élethossz nélküle." (Eymard Szent Péter-Julián)

A korai Egyház kifejezően tanúskodik arról, hogy Isten erőt adott számukra, amivel mindenre képesek voltak (Fil 4,13) Mi sem csak a saját erőnkre támaszkodunk, hanem Isten erejére és kegyelmére. Isten kegyelmén és irgalmán keresztül élünk, cselekszünk és létezünk. Molokai Szent Damján, aki egész életét a leprában szenvedőkért szentelte, ezt mondta: *„Ha nem lett volna állandó a Mester jelenléte a kicsiny kápolnánkban, nem találtam volna lehetségesnek azt, hogy kitartsak a leprások mellett."* Az Eucharisztia az a kenyér, amely erőt ad. Ez egyszerre a legkifejezőbb bizonyíték szeretetére és a legerősebb jele annak, hogy a szeretetével táplál minket. Ő odaadja önmagát mindennap azért, hogy a mi parázsló szívünk lángra lobbanthassa a hívők szívét.

Uram, taníts engem, hogy örömöm leljem a Te akaratod felismerésében és beteljesedésében!

„Sehol sem hallja meg Jézus az imáinkat könnyebben, mint az Oltáriszentségben." (Boldog Suso Henrik)

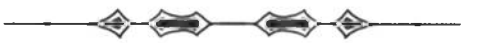
Az apostolok is megismerték az üldöztetést és szenvedést. A főtanács megbotoztatta őket. Szent Lukács így ír az apostolokról: *„Azok pedig örvendezve távoztak a főtanácsból, mivel méltónak találtattak, hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedjenek"* (ApCsel 5,41). Századokkal később Boldog Dominic Barberi-t, aki befogadta John Henry Newman-t a Katolikus Egyházba, a helyiek kövekkel dobálták meg. Ő felvette az összes követ, megcsókolta azokat, és megtiszteltetésnek érezte, hogy Krisztusért szenvedhet. Egyszer kigúnyolták azért, mert hitt az Eucharisztiában. Azt mondta: *„Jézus Krisztus ezt mondta az átváltoztatott kenyér felett: »Ez az Én testem.« Ti azt mondjátok: »Ez nem az Ő teste.« Kinek hihetek akkor? Én Jézust választom és Őneki hiszek."*

Uram, kérlek engedd, hogy ha a hitemért inkább a megaláztatást és a gúnyolódást választom, akkor ezt bátorsággal telve tegyem!

„Meggyőződésünk, hogy a világ megújulása csak a Szent Eucharisztia által következik be." (XIII. Leó Pápa)

J.R.R. Tolkien, a Gyűrűk Urának a szerzője, hatalmas odaadással volt az Eucharisztia imádása iránt. Ez az irodalmi óriás úgy beszélt arról, hogy mit jelent számára Krisztust imádni az Eucharisztiában, ahogy azt csak egy irodalmi klasszikus teheti: életemnek a sötétségéből kifelé, elé tettem egész életemet, a legnagyobb dolog elé, amit szeretni lehet a földön: a Legszentebb Oltáriszentség elé. Ott találsz majd gyengédséget, dicsőséget, tiszteletet, hűséget, és szereteted igaz útját a földön, és annál is többet: a halált. És az isteni paradoxon által, ami véget vet az életnek és követeli mindennek az elhagyását, melynek íze az, amit keresel a földi életedben, kapcsolataidban (szerelem, hűség, öröm) egyedül megőrizni, végül mégis fölveszi az örök maradandóság valóságát, amit minden ember szíve óhajt.

Uram, kegyelmed által élhetek szent életet, nem a magam erejéből vagy képességeim által. Ez azonban elérhető a Te kegyelmed és áldásod által, a szentmisén és a tabernákulumban lévő Oltáriszentségen keresztül!

„Az Eucharisztia az a Szeretet, amely felülmúl minden szeretetet a mennyben és a földön." (Clairvaux-i Szent Bernát)

Mi a béke? A béke nem csak a háborúnak vagy a konfliktusnak a hiánya. A legmélyebb szinten a béke az Istennel való kiengesztelődés, mivel mélyen rejlik bennünk bűneink bocsánata, egy élő valóság megismerésének érzése, az Istennek maradandó jelenléte. A sietségben és a napi életnek sürgés-forgásában ennek messze túl kell mutatnia céljainkon; az az igazság, hogy könnyen elveszítjük békességünket. Mégis, amikor részesülünk az Eucharisztiában, vagy amikor Szentségimádáskor az Úr elé járulunk, Isten lecsendesíti gondolatainkat és megújítja lelkünket békéje által. Mielőtt részesülünk a Szent Áldozásban, köszöntjük egymást a béke jelével, Krisztus békéjével, amit kiterjesztünk testvéreinkre és mely felülmúl minden értelmet és szabályt a szívünkben.

Uram, táplálj engem, míg nem akarok többet, amíg Teljesen be nem töltesz. Azután hívj haza magadhoz!

Forrás: Eucharist reflections
Fordítás: Központi Szeminárium

ÚJ LITÁNIA
a Szentlélekhez

Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!
Mindenható örök Isten, irgalmazz nekünk
Jézus, az élő Isten Fia, világ megváltója
ments meg, Uram, minket!
Atya és Fiú Lelke, örök szeretet,
szentelj meg minket!
Szentháromság egy Isten, hallgass meg minket!
Szentlélek Isten, az Atyával és Fiúval egy,
jöjj el közénk!

A szerető és irgalmas Atya ígérete
– Jöjj el közénk! (ismételve)
A Mindenekfölötti ajándéka
Adományok forrása
Lelkek kenete
Szent tűz
Égő szeretet
Igazság Lelke
Bölcsesség és értelem Lelke
Tanács és erő Lelke
Ismeret és jámborság Lelke
Az Úr félelmének Lelke
Az ima ajándékának Lelke
A bűnbánat és bizalom Lelke
Szelídség és engedelmesség Lelke
Béke és türelem Lelke
Szerénység és tisztaság Lelke
Vigasztaló Lélek
Szentté tevő Lélek
Az Úr Lelke, aki mindeneket megtöltesz
Csalatkozhatatlan Lélek
Istengyermekség Lelke

Szentlélek Úristen
– **Hallgass meg minket!** (ismételve)
Gyújtsd lángra szívünkben szereteted tüzét
Tégy minket erőssé és kitartóvá a hitben
Vezess minket parancsaid útján
Add, hogy engedelmeskedjünk indításaidnak
Taníts meg minket imádkozni
és imádkozz bennünk
Segíts egymást szeretnünk és elviselnünk
Végy körül minket szeretettel és irgalommal
testvéreink iránt
Kelts bennünk utálatot a gonosszal szemben
Vezess minket a jócselekedetek gyakorlásában
Vértezz föl az erényes életre
Te légy örök jutalmunk
Mindenható örök Isten, irgalmazz nekünk!
Jézus az élő Isten Fia, világ megváltója,
ments meg, Uram, minket!
Atya és Fiú Lelke, örök Szeretet,
szentelj meg minket!
Szentháromság egy Isten, **hallgass meg minket!**
Szentlélek Isten, az Atyával és a Fiúval egy,
jöjj el közénk!
Isten báránya, Te elveszed a világ bűneit,
Küldd el nekünk Szentlelkedet!
Isten báránya, Te elveszed a világ bűneit,
Áraszd lelkünkbe Szentlelked adományait!
Isten báránya, Te elveszed a világ bűneit,
Add nekünk a bölcsesség és jámborság Lelkét!
Hallgass meg minket!
Szentlélek Isten! Jöjj el közénk!
Jöjj, Szentlélek Isten, töltsd be híveid szívét
és gyújtsd bennünk
lángra isteni szereteted tüzét!
Könyörögjünk!

Urunk, a Te Szentlelked lángoljon fel bennünk,
világítson és tisztítson meg bennünket!
Árassza ránk égi harmatát és tegye
gyümölcsözővé jócselekedeteinket!

A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen. ■

Négy megmagyarázhatatlan eucharisztikus csoda

Habár sok eucharisztikus csoda a középkorhoz köthető, a múlt században is többször került sor az Oltáriszentséggel kapcsolatos csodás eseményekre, sőt néhányat az elmúlt húsz évben is megerősítettek. A kenyér és a bor színében ugyan változatlan marad, de Isten erejével átlényegül Krisztus szent testévé és vérévé. Ez a hittétel a Szentírásban és a szenthagyományban gyökerezik, és lényegét tekintve változatlan maradt az apostoli idők óta.

A következő négy csodára az elmúlt két évtizedben került sor:

1. Legnica, Lengyelország

Ahogyan arról korábban mi is beszámoltunk, 2013-ban, a Legnica-i egyházmegye érseke, Zbigniew Kiernikowski bejelentette:

2013 december 25-én, áldoztatás közben egy szentostya a földre esett. Miután felvették, egy vízzel teli edénybe helyezték. Nemsokára a szentostyán vörös foltok jelentek meg. Legnica előző érseke, Stefan Cichy egy bizottságot hozott létre, hogy megvizsgálják a jelenséget. 2014 februárjában eltávolították az ostya egy vörös darabkáját és a korporáléra helyezték. A bizottság azért rendelte el a minták vételét, hogy a kutatási intézmények elvégezhessék a vizsgálatokat.

A kórszövettani lelet kimutatta, hogy a szövet harántcsíkolt izomrostokat tartalmaz. A szövet leginkább olyan szívizomhoz hasonlít, amelyen a haláltusa közben elváltozások jelentek meg. A genetikai vizsgálat igazolta, hogy a szövet emberi eredetű.

2. Sokółka, Lengyelország

2008 október 12-én, a Sokolka-i Szent Antal plébániatemplomban bemutatott vasárnapi szentmisén, áldoztatás közben, egy szentostya kihullott az egyik pap kezéből. A pap félbeszakította az áldoztatást, felemelte az ostyát, és a liturgiai előírásoknak megfelelően egy vízzel teli edénybe helyezte. Az ostya ilyenkor fel szokott oldódni a vízben.

A mise után Stanislaw Gniedziejko atya kérésére a sekrestyés, Julia Dubowska nővér a vizet és az ostyát egy másik edénybe helyezte.

Egy héttel később, október 19-én Julia nővér a kovásztalan kenyér kellemes illatára lett figyelmes. Az edényt felnyitva a majdnem teljesen ép szentostya közepén egy vérhez hasonló, élénkvörös foltot pillantott meg: egy élő test részecskéjét. A víz nem színeződött el. Hogy biztosítsák a vizsgálat hitelességét, az ostya egy eltávolított darabját két független orvos-szakértő, Maria Sobaniec-Lotowska és Stanislaw Sulkowski elemezte.

Az egymástól független vizsgálatok eredményei teljesen megegyeztek. A szakértők arra a következtetésre jutottak, hogy az átalakult ostya felépítése megegyezik a halál bekövetkezte előtti emberi szívizoméval. Maria Sobaniec-Lotowska tanúsága szerint a szívizomrostok emberi eszközökkel megmagyarázhatatlan módon fonódtak össze a kenyér rostjaival.

3. Tixtla, Mexikó

2006 október 21-én, egy plébániai lelkigyakorlat közben, áldoztatás előtt az egyik átváltoztatott ostyából vöröses folyadék buggyant ki. Alejo Zavala Castro a csoda valódiságának megvizsgálására egy teológia bizottságot hívott össze. 2009 októberében arra kérte fel Dr. Ricardo Castañón Gómez-t, hogy egy tudósokból álló csoporttal végezzen további vizsgálatokat, amelyek igazolhatják az eset csodás voltát.

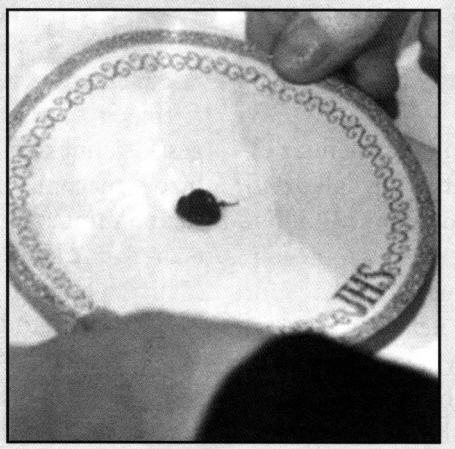
A vizsgálatok 2009 októberétől 2012 októberéig tartottak és a következő eredményt hozták:

Az elemzett vöröses folyadék hemoglobint és emberi eredetű DNS-t tartalmazó vér.

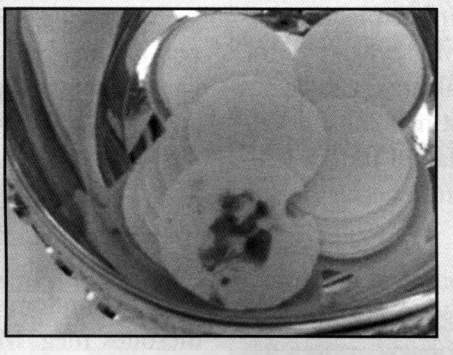
A két kutatás során az igazságügyi orvostan kiváló szakértői különböző eljárásokat használva kizárták a külső beavatkozásra vonatkozó feltételezéseket.

A vér AB típusú, amint a Lanciano-i szentostya és a Torinói lepel vérnyomai is. A folyadék nagyítását és a rétegein való áthatolást lehetővé tevő mikroszkopikus elemzések kimutatták, hogy a vér külső rétege 2006 októbere óta megalvadt.

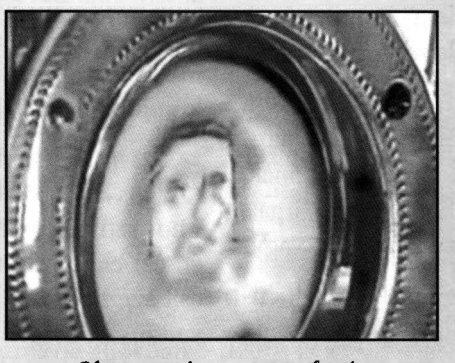
A mélyebb, belső rétegekben 2010 februárjában friss vér jelenlétét mutatták ki.

Legnica, Lengyelország

Tixtla, Mexikó

Chirattakonam, India

Az esetre nincs természetes magyarázat.

4. Chirattakonam, India

2001 április 28-án a Chirattakonam-i Szent Mária templomának plébánosa a szentostyán egy csodálatos képet vett észre.

A történtekről a következőképpen számolt be:

„Reggel 8:49-kor kihelyeztem az Oltáriszentséget a közös szentségimádásra. Néhány perc múlva az Eucharisztián három pont jelent meg. Abbahagytam az imát és a hívek figyelmét is a megjelenő három pontra irányítottam és arra kértem őket, hogy folytassák az imát, a Szentostyát a tabernákulumba helyeztem.

2001 május 5-én szombat reggel kinyitottam a templomot liturgiai szolgálatra. Beöltöztem és kinyitottam a tabernákulumot, hogy megnézzem az Oltáriszentséget. A szentostyán egy emberi archoz hasonló alakot pillantottam meg. Rendkívül megrendültem, felszólítottam a híveket, hogy térdeljenek le és kezdjenek el imádkozni.

Azt hittem, csak én látom az arcot, úgyhogy megkérdeztem a ministránstól, észrevesz-e valamit az Oltáriszentségen.

»Egy férfi arcát látom« – válaszolta.

Végül a képen egyre kivehetőbbé vált egy Krisztuséhoz hasonló, töviskoronát viselő férfi arca.

A csodás képet Cyril Mar Baselios, a Trivandrum-i egyházmegye érseke vizsgálta meg, a szentostyát azóta is a templomban őrzik."

Fordította: Zöldi Júlia
Forrás: 777blog.hu / aleteia.org

VÁLASZOD ISTEN SZERETETÉRE

Vajon közelebbről ismertem meg Istent az elmúlt év, évek imádságai alatt? Kinyilatkoztatta magát nekem az imádságomban? Mit mondott el magáról? Vajon jobban szeretem azóta? Jobban követem? Miben nyilvánul meg a szeretetem? Érzem-e, hogy valamit ezek után nekem is tennem kellene, jobbnak lennem? Hogyan kell jobbnak lenni? Hogy nem követek el (annyi) bűnt? De ha teljesen mentes tudnék is maradni a bűntől, még az is csak a nulla pont. A bűn negatívum, a hiánya még nem pozitív. Erények? Ez az egész csak erkölcsi kérdés a számomra? Ez minden, amit Istennel kapcsolatban kötelességemnek látok? Mit ismertem föl, mire hív Isten? Az örök életre? Csak arra? Csak a halál után? Vagy érzek valami hívást már most a Vele való szeretetkapcsolatra? Egyáltalán el tudom képzelni, hogy az ember itt a Földön kapcsolatba tud lépni Istennel?

Istent el tudom fogadni teremtőmnek, gondviselőnek. De olyan alázatosnak nem, hogy hozzám leereszkedjék, egyenrangúként közeledjék hozzám, szeretetkapcsolatba lépjen velem? De mit is tehetnék ennek érdekében én? Ez nem csak kegyelem? Ezt nem csak Ő csinálhatja? Nem csak Ő lehet a kezdeményező?

El tudlak-e fogadni Téged, Uram, Teremtőm, Gondviselőm, Megváltóm, alázatos Istennek? Nemcsak uralkodónak, hatalmasnak, mindentudónak, mindenhatónak? Valóban hiszem, hogy szerető, irgalmas Isten vagy? Hogy a szeretetemre vágyó Isten vagy?

Mit érzek, mire késztet a Benned kialakult hitem? A szerető, megbocsátó, irgalmas Istenben való bizalmam, reményem. Kötelez-e ez engem valamire? Elmondom most Neked, Uram, hogy mit gondolok erről, mit érzek ezzel kapcsolatban… Mit gondolok arról, hogy mit tehetek én Éretted…

Elsősorban, mint a kicsi gyermek, hagyom magamat szeretni. Elfogadom a szeretetedet. Dédelgess! Ajándékozz meg! Gondoskodj rólam! Én Reád bízom magam. Az életem. A gondjaim. Gondoskodj rólam, mint az ég madarairól, a mező virágairól (Mt 6,26-28). A lényeg az, hogy nemcsak elfogadom ezt és hiszek ebben a gondviselésben, hanem Reád is bízom. Munkálkodom ugyan a saját érdekemben, de nem aggodalmaskodom. Így tudok békében élni. Veled is és magammal is. Te vagy az eltartóm. Te vagy a felelős. Olyan akarok lenni, mint a gyermekek (Mt 19,13). Te légy a „felnőtt"!

Nem csak elfogadom, de viszonozni is akarom a Te szeretetedet. Szeretek Veled együtt lenni. Legfőbbképpen az imában. Szeretek, sőt: imádok imádkozni! Jól esik a tudat, hogy elvégeztem a mai napra magamnak előírt imáimat. És elmondtam a panaszaimat és a kéréseimet. És hálát is adtam. És megpróbáltalak dicsőíteni is. De ez a legnehezebb. Nem tudom igazán, hogy hogyan kell dicsőíteni Téged. „Dicsőítelek, áldalak és magasztallak, Uram!" – ezt elmondom többször is, de úgy érzem, ez nem dicsőítés még. Megpróbálom elmondani azokat az isteni tulajdonságaidat, amelyeket fölismertem az elmélkedéseim során. Azt gondolom, ez már inkább dicsőítés. De talán a legtökéletesebb, ha olyanná válok, amilyennek Te elképzeltél engem. Ezt kellene kipuhatolnom, fölismernem és megvalósítanom!

Az imában akkor lennék igazán együtt Veled, valóságos kapcsolatban, ha párbeszédet folytatnánk. Én is szólnék és Te is válaszolnál. De hogyan tudom én ezt elérni? Mennyiben múlik ez rajtam? Egy kicsit azért rajtam is múlik? Talán annyira, mint a szivattyús kút esetében. Bele kell öntenem egy liternyi vizet, hogy egyáltalán működni kezdjen, és akkor akár kétezerszer annyit is ki tudok belőle szivattyúzni. De mi ez az első liter víz? Mi felel meg ennek az imabeszélgetés esetében?

A legelső az, hogy **békét teremtek magamban**. Úgy, hogy kibékülök önmagammal, kiengesztelő-

döm Veled és megbékülök valamennyi embertestvéremmel. Igen, Veled is ki kell békülnöm, mert ha neheztelek valamiért rád, elégedetlen vagyok az ajándékaiddal, irigykedem, mert úgy tűnik, hogy másokat jobban szeretsz, mint engem, akkor nem tudok nyitott szívvel eléd járulni. Az ellened való panaszaimat el kell mondanom Neked. Akárhányszor! Te meghallgatsz engem türelemmel. Nekem pedig ki kell engesztelődnöm Veled! El kell hinnem, hogy Te jobban tudod, hogy mi válik az én javamra, hogy Te nagyon jól tudod, hogy mit miért teszel. Jobban, mint mi. Mi lett volna, ha a szolgák a kánai menyegzőn nem akartak volna vizet hordani, mert értelmetlennek tartották a mosdó edények megtöltését? (Jn 2,1-11)

Azután **rád kell szánnom az időmet**. Ha az ima ámen-je után a dolgomra sietek, ha nem adok időt Neked a válaszadásra, akkor nincs lehetőségem a meghallgatásodra. Várnom kell, hogy meghalljalak Téged. Csendben, feléd nyitottan, rád figyelve. A válaszodért esedezve.

Ugyanígy akkor sem tudok feléd nyitott szívvel közeledni, ha nem tudok **megbocsátani embertársamnak**, nem tudok békét kötni vele. *„Amikor áldozatodat az oltárhoz viszed, és közben eszedbe jut, hogy testvérednek valami panasza van ellened, tedd le ajándékodat és menj, előbb békülj ki vele, és azután áldozd fel ajándékodat”* – tanítottad nekünk (Mt 5,24).

De nemcsak az imában, hanem az élet minden területén szeretnék Veled együtt lenni. A tevékenységemben, a szórakozásomban, az ünneplésben és legfőképpen a másik emberrel való kapcsolatomban. Igen, ez az! Az embertársi kapcsolat! Téged nem tudlak magamhoz ölelni, csak az embertársamat, tebenned szeretem őt és őbenne szeretlek téged. Nem lehet kétféleképpen szeretni! Téged nagyon, az embertársat alig vagy egyáltalán nem. Ehhez ketté kellene hasadnom, csak ugyanúgy és ugyanolyan mértékben szerethetem magamat, a felebarátomat és Téged. Ha nem így van, akkor valamelyik szeretetem nem valódi, nem őszinte, nem hiteles.

Föl kell ismerjelek az embertestvéremben, a legellenszenvesebben is és a hozzám legközelebb állókban is! A házastársamban!!! A szüleimben! A házastársam szüleiben! A gyermekemben, a gyermekem házastársában! Te vagy Ő, Te vagy jelen benne a számomra. Őbenne kell szeretnem Téged! Tebenned kell szeretnem őt. *„Abból ismerjék meg az emberek, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást”* (Jn 13,35).

Rajtam meglátszik ez? A környezetem érzi? Mindenki? Sok mindenkit szeretek, főleg akiket könnyű, mert kedvesek, ők is szeretnek, stb. De éppen Téged nem szeretlek ebben vagy abban a felebarátomban.

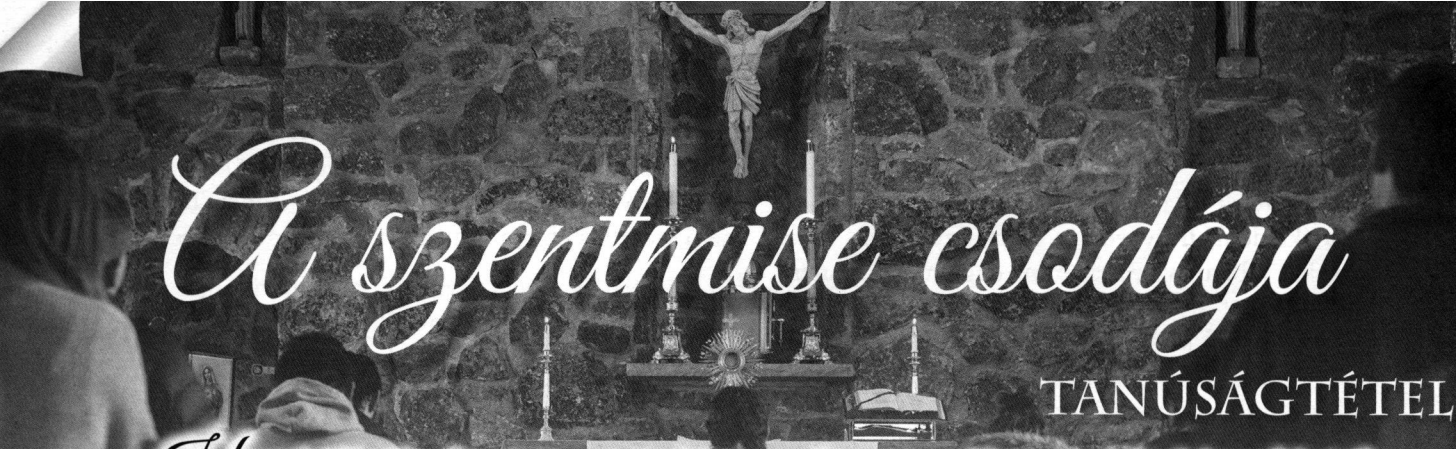
Az ítéletről szólva, Jézusom, nem mondod, hogy a vallásos áhítatokat, a vég nélküli imákat, a sebesre koptatott térdeket figyelembe fogod venni. Amit számon kérsz, egyedül a felebaráti szeretet (Mt 25,35). És ezen belül legfőképpen a megbocsátás. Az általad tanított imában ez áll: úgy bocsásd meg a mi vétkeinket, ahogyan mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek (Lk 11,4). Erről mondod a tízezer talentummal tartozó szolgáról szóló példabeszédet is (Mt 18,21). Hányszor kell megbocsátanom? Hétszer? Nem! Hetvenszer hétszer (Mt 18,22). Vagyis mindig és mindenkinek és mindent! És itt ismét a hozzám legközelebb álló embertársaimon van a hangsúly. Mert egy távolélő ember életét kevésbé befolyásolja, hogy haragszom-e rá vagy nem, mint a házastársamét, a gyermekemét. Az ő életüket megkeseríti, pokollá teheti az én magatartásom.

Megbocsátani és kiengesztelődni. Ne Téged engeszteljelek a másik ember bűnéért (ebben kicsit az is benne van, hogy én bűntelen vagyok!), hanem magamat engeszteljem ki az ellenem elkövetett bűnökért. Mindent megbocsátani, ugyanazt a bűnt századszor is. Mert én is mindig ugyanabba a hibába esem vissza, újból és újból. És legtöbbször nem is valóságos, tudatosan ellenem elkövetett bűnök okozzák az ellentéteket köztem és embertársam között, hanem pusztán az, hogy nem tudom elviselni a másságát. Azzal együtt kell szeretnem, hogy nem olyan, mint én! Hogy nem úgy gondolkodik, mint én, nem ugyanazt óhajtja, mint én, nem ugyanolyanok a döntései, mint nekem. Úgy kell elfogadnom, ahogy van, s nem csak azzal a feltétellel, hogyha megváltozik, s éppen olyan irányban, ahogyan én látom jónak! Nincs mit szépíteni a dolgon: **úgy szeretlek Istenem, ahogyan magamat és embertársamat, elsősorban a hozzám legközelebb állókat**. Erről ismerik föl, hogy tanítványod vagyok-e! Nem arról, hogy mekkora állatot viszek az oltárra áldozatul. Ez utóbbit, Jézusom, sohasem említetted.

Jézusom, Szentháromság egy Isten, hívsz engem. És nem kell a halált megvárnom ahhoz, hogy egyesülhessek, hogy szeretetkapcsolatba léphessek Veled. Ezt a földi életet is át lehet táncolni Veled, boldog örömben!

Ámen.

N.N.

A szentmise csodája

TANÚSÁGTÉTEL

Hosszú idő után elmentem a szentmisére, majd a következő nap is, meg az azután következőn is. Minden alkalommal, amikor visszatértem, „fölfedeztem" valami még többet az Írásból, ami aztán a szemem előtt meg is valósult. Egyetlen másik könyv sem állt előttem olyan világosan ebben a sötét kápolnában, mint János apostol Jelenések könyve, az apokalipszis, amely lefesti az Angyalok és a Szentek istentiszteletét a Mennyben. Ahogyan a Bibliában, úgy láttam itt, a kápolnában is, ünnepi díszbe öltözött papokat, egy oltárt, egy sokaságot, amely ezt énekelte: ***„Szent, szent, szent..."*** Láttam a tömjénfüstöt. Hallottam az angyalok és a szentek könyörgéseit. Velük énekeltem az alleluját, mivel az istentisztelet egyre jobban magával ragadott. Még mindig az utolsó padban ültem a Bibliámmal, és nem tudtam, mire figyeljek jobban: az apokalipszis történéseire vagy az oltárra. Egyre inkább úgy tűnt számomra, egy és ugyanazt az eseményt látom.

Fokozott buzgósággal mélyedtem bele az **ősegyház** tanulmányozásába. Közben észrevettem, hogy az első püspökök és egyházatyák ugyanazt a fölfedezést tették, mint én, minden reggel. A Jelenések könyvét kulcsnak tekintették a liturgia megértéséhez, és fordítva... Valami elképesztő dolog történt velem, mint tudóssal és mint hívővel. A Bibliának pont ez a könyve, amely a legrejtélyesebbnek látszott – a Jelenések könyve – segített hozzá hitem egyik lényeges alapjának mélyebb megértéséhez: a **Szövetség** Isten szent családi köteléke, és az a történés – a mise – tulajdonképpen megpecsételte Isten Szövetségét az emberrel: *„Ez Véremnek kelyhe, az új és örök szövetségé."*

Szinte beleszédültem e felismerésekbe! Évek óta igyekeztem az apokalipszist egyetlen fonálra felfűzni. Rejtjeles üzenetnek véltem a világ végéről, a Menny túlvilági istentiszteletéről, valamiről, amit mi, keresztények itt a földön nem tapasztalhatunk meg. De most, két hét óta naponta végzett szentmise látogatás után legszívesebben felugrottam volna a templomban és így kiáltottam volna: „Figyeljenek ide! Megmondjam, hol tartanak éppen az apokalipszisben? Üssék fel a negyedik fejezetet a nyolcadik versnél! Önök most éppen a Mennyországban vannak."

Egyenesen a **Mennyországban**! Az egyházatyák megmutatták, hogy ez nem az én felfedezésem. Ők már ezer évvel ezelőtt erről prédikáltak. Mégis meg voltam róla győződve, hogy az én érdemem volt a mise és a **Jelenések könyvének** kapcsolatát újra **fölfedezni**. De azután meg kellett állapítanom, hogy a II. Vatikáni Zsinat kifogta a szelet a vitorlámból. Nézzük csak meg „A szent liturgiáról szóló konstitúció" következő szavait:

„A földi liturgiában elővételezzük a mennyei liturgiát, amelyet a Szent Jeruzsálemben ünnepelnek, ahová zarándok-úton igyekszünk, s ahol Krisztus az Isten jobbján foglal helyet, a szentély és a valódi sátor Szolgája. A földi liturgiában a mennyei seregek egészével énekeljük együtt az Úrnak dicsősége magasztalását. Ebben a dicsőségben tiszteljük és reméljük részvételünket az ő közösségükben. Az Úr dicsőségében várjuk a Megváltót, a mi Urunkat, Jézus Krisztust, amíg el nem jön, mint a mi életünk, amikor is Vele együtt jelenünk meg mi is dicsőségben." (II. Vatikáni Zsinat) Pillanat: a Mennyországról van itt szó, vagy pedig a miséről? Avagy a Jelenések könyvéről? – Minderről együtt.

Azon igyekeztem, hogy lassan, óvatosan és vigyázva haladjak előre, hogy elkerüljem a veszélyeket, amelyekbe a konvertiták gyakran beleesnek, mivel hamarosan én is át akartam térni a katolikus hitre. Mindenesetre ez a felfedezés nem egy túlfeszített képzelet terméke volt. Ez a katolikus egyház egyik zsinatának volt a tanítása. Később megállapítottam, hogy szigorú és komoly protestáns teológusok is ugyanerre a következtetése jutottak. Egyikük, Leonard Thompson írta: *„A Jelenések könyvének még felszínes olvasása is egy istentiszteletben használt nyelv jelenlétére mutat... Az istentisztelet nyelve jelentős szerepet játszik a könyv egységes voltában."*

Éppen a **liturgikus képek** adják ennek a különös könyvnek az értelmét. Liturgikus személyeknek központi jelentésük van a könyv üzenetében, írja Thompson, mert ők sokkal többet tárnak fel az eljövendő dolgokról, mint „látomások".

S. H.

A gyógyulás akadályai

1. **A negatív gondolkodásmód** – és az érzelem világában megcsontosodott szokások. Bosszúság, érzékenység, személyesség, bűnös szórakozások, élvezetvágy, a kábítószerek használata, a szervezet gyenge pontjaival szembeni bizalmatlanság, (pesszimizmus), önszuggesztió.
2. **Állandó harcban, feszültségben való élet** a nem tetsző körülményekkel, gyűlöletes dolgokkal, körülményekkel. Ez az állapot csak erősíti a rossz közérzetet. Aki csak azt akarja igazságnak, ami neki jól jön és amit ő tart igaznak – az önmagát szigeteli el attól, ami segítene és gyógyítana.
3. **A stressz**. A nem tetsző dolgok nyomása alatt kialakulhat egy belső feszültség, ami végül, mint a túlfűtött kazán felrobbanhat, szívinfarktushoz vagy agyvérzéshez vezethet.
4. **Az önzés** a gyökere az említett akadályoknak. Aki mindig csak magára gondol, a maga igazságát keresi, a maga hasznát lesi hálátlanul és agresszív módon, az sohasem jut el az összhanghoz, a belső békességhez.
5. **Dekoncentráció**. A felületes szétszórtság, a semmit jelentő dolgok hajszolása, pl. pletyka, TV, társadalmi élet felszínes fecsegései, stb. Így nincs lehetőség a meditációra, a szellem művelésére, a bibliai törvények megismerésére.
6. **Destruktív, örökösen kétkedő nézetek**kel való kacérkodás. Jól mondja Jakab apostol, hogy „a kételkedő ember nem kap semmit". Kialakul könnyen a kettős lelkiség. Hiszem is, nem is. A pszichikus tudat igent mond, az ember nemet. Minden kételkedő töprengés bajt hozhat.
7. **Az érzelem ferdeségei**, esetleg örökölt hajlamai az élet folyamatát megmérgezik. A rosszindulatú érzelmekkel töltött cselekedetek, elvárások nemcsak az egészséges életet teszik lehetetlenné, hanem a környezetet is leterhelik.
8. **Az önkínzás**. Szemrehányás másoknak a saját hibái miatt, a gonosz hatalmainak felnagyítása. A vértanúság érzése. „Engem senki sem szeret, pedig föláldoztam az életemet értük."
9. **A hinni nem tudás** hamis nézete. Rosszul látod a világot, ami nyilvánvaló, azt sem fogadod el. Szellemileg elsatnyult vagy. Próbálj elmélkedni, összeszedni az élet pozitív tényeit.
10. **A türelmetlenség**. Sokan elfelejtik, hogy évekig vagy évtizedekig tartott, amíg a rossz gondolkodásmód a betegséghez vezetett és a daganat vagy kóros képződmény előállt. A gyógyuláshoz sokkal kevesebb idő kell, sőt, ha áttör a hit ereje, még pillanatok alatt is végbe mehet. Káros az is, ha a test súlyos állapotára nézünk és lehetetlennek véljük a javulást. Éppúgy, ha sivár, görcsös akarattal a gyors változást ki akarjuk kényszeríteni. Minden külső akaratlagosság csak emberi hajszoltsághoz vezet és akadályozza a gyógyulást. Az Úrra való várakozás másfelől nem jelent tétlen passzivitást, hanem intenzív együttműködést, igenlést és benne maradást az isteni aktivitásban. Sokszor átmenetileg rosszabbodás állhat be, mint mikor tisztítják a csatornát és a lerakódott szenny zavarossá tett mindent. Ki kell tehát várni, míg minden szenny ki lesz öblítve. Az imádságban és az elmélkedésben minden átmeneti zavar esetén előre kell nézni a győzelemre.
11. **A félelem és a szorongás** is bénítja az isteni kegyelem kiáradását. Míg a félelem egy tárgyszerűen indokolt rossz érzés, a szorongásnak nincs tárgyi alapja. Ez a szorultságnak görcsös érzése – az idegekre hat – és összeszorítja azokat. Ez súlyosbítja az arteroszklerózist, az embóliákat, trombózisokat és infekciókat, és egyéb bajokat okozhat. A félelmet ki kell űzni és naponta akár százszor is tudatosan a javulásra kell koncentrálni. Mivel a gondolkozás koncentrálható, tehát az intelligenciánkkal intenzív hatással lehetünk a sejtekre és szervekre – beszélhetünk velük –, impulzusokat adhatunk át és legyőzhetjük a félelem okozta negatív következményeket.
12. **Az Istentől való távolság-tudat** az utolsó erős akadály. Nem kevésbé hamis és akadályozó, ha feltételezem, hogy Isten nem akarja az én gyógyulásomat.

(Szerkesztői megjegyzés: *„Isten engedheti, hogy bármilyen forrásból baj jöjjön rám azért, hogy szentségben részesítsen – de a bajjal együtt a gyógyulás lehetőségét is megadja."*)

K. O. Schmidt

Einstein levele Lieserl leányához

*Einstein egyszer egy levelében, melyet lányának címzett, megfogalmazta mi is valóban az Univerzum ereje: **„A szeretet, ami mindent felülmúl”** – tudhatjuk meg az írásból.*

Lieserl Einsteinhez!

Amikor a relativitás elméletét indítványoztam, nagyon kevesen értettek csak meg, amit pedig most felfedek az emberiség előtt, ugyancsak a világ félreértéseibe és előítéleteibe fog ütközni.

Kérlek, addig őrizd meg ezeket a leveleket, ameddig csak szükséges, évekig, évtizedekig, ameddig a társadalom eléggé fejlett nem lesz ahhoz, hogy el tudja fogadni azt, amit alább kifejtek. Létezik egy **rendkívüli erő**, amelyre – legalábbis máig – a tudomány nem talált formális magyarázatot. Ez az az erő, amely mindent magába foglal és irányít, ami az Univerzum minden egyes jelensége mögött áll, és amit még nem azonosítottunk. Ez az Univerzális erő a **szeretet**. Amikor a tudósok az Univerzum egyesítő elméletét megfogalmazták, megfeledkeztek a legerősebb láthatatlan erőről.

A szeretet: fény, amely bevilágítja azokat, akik adják, és azokat, akik kapják. **A szeretet: gravitáció**, mert az embereket egymáshoz vonzza. **A szeretet: erő**, mert megsokszorozza a jót és esélyt ad az emberiségnek arra, hogy ne pusztuljon bele saját vak önzőségébe.

A szeretet kibontakozik és megnyilvánul. A szeretetért élünk és halunk meg.

A szeretet Isten és Isten a szeretet. Ez az erő mindent megmagyaráz és értelmet ad az életnek.

Ez az a változó, amelyet túl sok ideje megtagadtunk, lehet, hogy azért, mert félünk a szeretettől, mert ez az Univerzum egyetlen energiája, amelyet az emberi lény még nem tanult meg kénye kedve szerint irányítani. A szeretet leírására egy egyszerű helyettesítést alkottam meg, az egyik leghíresebb egyenletemben. Ha ahelyett elfogadjuk azt, hogy a világot meggyógyító energia kifejezhető a szeretet

és fénysebesség négyzetének szorzatával, akkor arra következtethetünk, hogy: **a szeretet a létező legerősebb erő**, mert nincsenek határai.

Az emberiség azon kudarca után, hogy irányította és felhasználta az Univerzum többi forrásait, amelyek végül ellene fordultak, igen sürgető lenne egy másfajta energiaforrásból töltekezni… Ha azt akarjuk, hogy fajunk túléljen, ha fel akarjuk fedezni az élet értelmét, ha meg akarjuk menteni a világot annak minden tudatos élőlényével, akkor **a szeretet az egyetlen válasz**.

Talán nem vagyunk még készek szeretetbombát létrehozni, egy elég erős szerkezetet, ami elpusztíthatná a bolygót romboló gyűlöletet, hiúságot és kapzsiságot.

Mindezek ellenére **minden egyén magában hordoz egy kicsi, de erős szeretetgenerátort**, amelynek energiája arra vár, hogy kiszabadítsák. Amikor megtanuljuk felajánlani és elfogadni ezt az Univerzális energiát, drága Lieserl, akkor ki fogjuk tudni jelenteni, hogy a szeretet mindent legyőz, hogy bármit túlél, mert **a szeretet az élet esszenciája**.

Mélységesen bánom, hogy nem tudtam kifejezni mindazt, ami a szívemben van, ami egész életemben csendesen dobogott érted. Talán túl késő bocsánatot kérni, de mivel az idő relatív, szükségét érzem elmondani neked, hogy Szeretlek, és te juttattál el a végső válaszhoz!

Édesapád

Istenre való ráhagyatkozás

Istenben való támaszkeresésed, mint az iránta való bizalom nem lehet tökéletesen tiszta, ha nem veszi fel az **Istenre való ráhagyatkozás** formáját. Mert lehetséges, hogy magad bízol Istenben arra számítva, hogy Ő majd megvalósítja a te akaratodat.

Istenem, bízom benned, legyen meg az én akaratom – hiszen ez folyton önmagunk keresése. Istenben való támaszkeresésünknek ráhagyatkozássá kell válnia. – **Uram, legyen úgy, ahogyan Te akarod**, hiszen Te szeretsz engem és Te tudod a legjobban, mi az, amire szükségem van, és mire van szükségük azoknak, akiket szeretek, akikért imádkozom. A belső életben és az Isten felé vezető utunkon bizalmunknak az Úrra való tökéletes ráhagyatkozássá kell válnia.

1887. Karácsonyán a Gyermek Jézusról nevezett kis Szent Teréz nővére, Céline, karácsonyi ajándékként örömteli meglepetést akart szerezni a húgának. Kis papírhajót készített, majd vízre bocsátotta azt. A kis hajóban az alvó kis Jézus feküdt. A hajócska ezt a nevet viselte: „Ráhagyatkozás" (*A Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz önéletrajza*, I. 214, folio 68.). Ez volt Teréz és Céline imádságának jelszava. Voltak vizek, az élet hullámai, melyeken Istennek kellett őket vezetnie, nekik pedig rá kellett hagyatkozniuk az Ő szeretetére.

A belső élet teológiája azt mondja, hogy belső békét csupán az Istenre történő ráhagyatkozás teremt az emberben. Annyi ideig leszel nyugtalan, s a szíved addig fog verdesni tele nyugtalansággal, aggodalmakkal, békétlenséggel – mint éjjeli lepke a lámpafény körül –, amíg meg nem próbálsz ráhagyatkozni Istenre.

Nincs más út, mely a békéhez vezetne, mint a teljes ráhagyatkozás az Ő akaratára, azaz az Ő szeretetére.

Szent Gertrúdnak, aki barátnője egészségéért imádkozott, Krisztus azt mondta: Engem akadályozol Gertrúd, amikor az ő egészségét kéred, mert ez a betegség nagy kegyelem számára, ő pedig aláveti magát az én akaratomnak és gyorsan eljut az életszentségre. A francia kifejezés (abandon), melyet Céline a Teréznek készített kis hajóra írt, igen mély értelmet hordoz. Saját terveink és elképzeléseink elvetését jelenti, **elszakadást mindentől azért, hogy ily módon képessé váljunk tökéletesen átadni magunkat az Úrnak**. Bennünket annyira eltöltenek saját terveink és elképzeléseink, míg Isten akarata és az Ő tervei gyakran egészen mások. Ilyenkor Isten kénytelen keresztezni a mi terveinket. **Akaratunknak ezek a keresztezései mégis áldottak, mert a szeretet keresztezi terveinket**, mely mindig a mi javunkat akarja.

Nagy akadálya lehet az Istenre való ráhagyatkozásunknak a bennünk kialakult **eltorzult istenkép**. Ez az elferdülés eredhet onnan, hogy Isten számodra egy Bíró, akitől félsz. Ez szörnyű, ha az ember fél Istentől, Attól, aki maga a Szeretet. Talán azért félsz ráhagyatkozni, mert amiatt aggódsz, hogy mit is tehet Ő veled. Tudnod kell azonban, hogy az ilyen **tudatos félelem Istentől mélyen megsebzi az Ő Szívét**. Egészen más az ösztönös félelem, mely magától, spontán, a pszichofizikai szférában születik, amely

valójában független a mi irányításunktól. Ha azonban tudatosan a lelki szférában (gondolataidban és akaratodban) elfogadod a félelmet Istennel szemben, akkor ez nagy hűtlenséget jelent. Amennyiben ilyen tudatosan félsz Istentől, az emberektől, a világtól, akkor nincs meg benned a ráhagyatkozás, a hit Isten szeretetében, abban a szeretetben, amely szüntelenül átölel téged.

Lisieux-i Szent Teréz röviden azt mondta: olyannak kell lenni, mint a gyermek, és semmiért sem szabad aggódni (Conseils etsouvenirs, II. 396). Ebben az egyetlen mondatban egész program rejlik: Istenre hagyatkozni, vagyis: nem aggódni semmiért, hiszen Ő szeret téged és mindenről gondoskodik. Csak ily módon érintheti meg szívünket és lelkünket a valódi béke lehelete. A veszélyektől, melyek félelmet szülnek, nem tudunk megszabadulni, de nagyon fontos, hogy ezeket a félelmeket az Istenre való tudatos ráhagyatkozással távolítsuk el.

Amikor Szent Pál arra kérte Jézust, hogy szabadítsa meg életének valamilyen nagy nehézségétől, Krisztus azt válaszolta, hogy *„az erő a gyöngeségben lesz teljessé"* (lásd 2Kor 12,8-9).

Szent Teréz írja, hogy **a bizalom és a hit a félelmek közepette tökéletesedik**. Tehát a félelmeid az isteni működési rendben fontos szerepet játszanak. Azért vannak, hogy a hit cselekedeteire indítsanak téged. A félelem a hit próbája, és az Úristen azért engedi meg azokat, hogy a hitben növekedj. A bizalom és a hit a félelmek között tökéletesednek.

A félelem kórokozója lehet betegségnek és valóban, sok embernél így is jelenik meg. A félelem képezi a neurózis és pszichózis alapját. Pedig **a nagy ráhagyatkozás útjának kiindulópontja lehetne**. Tőled függ minden.

A félelem neked címzett kihívás. Mit teszel vele? Belenyugszol, hogy súlyával összetörjön? Vagy mégis megpróbálsz ráhagyatkozni Arra, aki a végtelen erő és a végtelen szeretet. Minden folyton a mi döntéseink keretei között játszódik. A félelemtől, mint érzelmi állapottól, nem tudunk megszabadulni, legalábbis nem mindig. De a félelem hitünk elmélyülésének tényezője lehet, ahogy minden kísértés is.

Alacoque Szent Margit Máriához, a Jézus Szíve kultusz nagy apostolához hévvel szólt Jézus: „Engedj működni Engem!" A kereszténység a kegyelem vallása, az a vallás, mely arra vezet minket, hogy engedjük Krisztust működni, hogy egyre nyitottabbakká váljunk az Ő működésére. Olyan nyitottságról van szó, mely megengedi Krisztusnak, hogy teljességében éljen bennünk. Így lesz Ő képes arra, hogy megalkothassa belőled az Ő remekművét, ahogy ez Mária esetében is történt, aki hittel, bizalommal, az Úrra való teljes ráhagyatkozásban élt.

Az isteni működésnek alapvető elve, hogy **Ő nem akar tolakodó lenni**. Ha a szíved ajtaja zárva lesz, Ő nem akarja azt felfeszíteni.

„Jézus mindent megtesz nekem – írta Szent Margit Mária –, amennyiben csak megengedem Neki, hogy bennem működjék. Ő fog szeretni, vágyódni bennem, kiegészíti minden hiányosságomat."

Az Istenre való ráhagyatkozás a bizalom legfőbb formája, de legfőbb formája az Istenben való támaszkeresésnek is.

„Most már nem kívánom sem a szenvedést, sem a halált – mondta a Gyermek Jézusról nevezett kis Szent Szent Teréz –, pedig szeretem mind a kettőt, egyedül a szeretet vonz engem (...) most már egyedül az Istenre-hagyatkozás vezérel, más iránytűm nincsen. Már nem tudnék forrón imádkozni másért, mint azért, hogy lelkemen tökéletesen beteljesedjék Isten akarata, úgy, hogy a teremtmények ne vethessenek eléje gátat." (*Lisieux-i Szent Teréz önéletrajza*, Eclesia, Budapest, II. kiadás, 1993., 208-209. oldal)

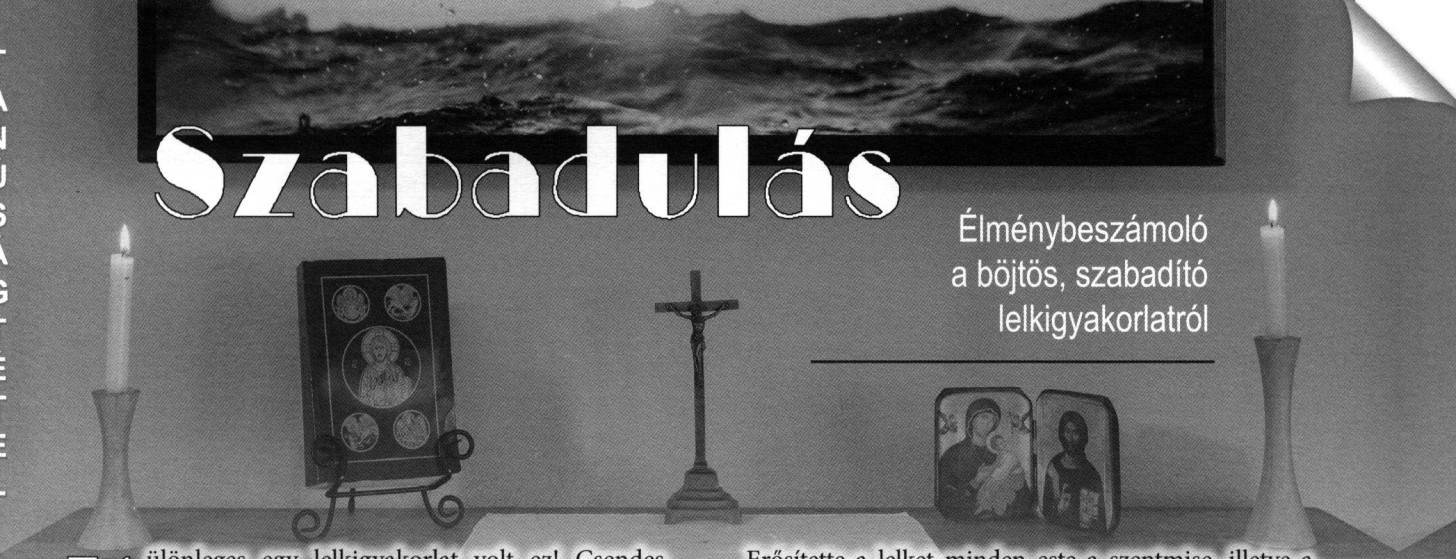
Teréz bevallja, hogy sokáig tartott, amíg az Isten akaratára való ráhagyatkozásban erre a fokra eljutott. „De most itt vagyok s a jó Isten tett ide. Karjaiba vett s idehelyezett..." (*A Gyermek Jézusról és a Szent Arcról nevezett Szent Teréz utolsó beszélgetései nővérével Jézusról nevezett Ágnes anyával*, Július 7. Novissima verba Karmelita Rendtartomány, Budapest).

Ráhagyatkozásod Istenre és mindenben az Ő akaratának elfogadása akkor lesz tökéletes benned, ha képes leszel ezt mondani: Szeretek mindent, amit nekem küldesz.

Tadeusz Dajczer

Szabadulás

Élménybeszámoló a böjtös, szabadító lelkigyakorlatról

Különleges egy lelkigyakorlat volt ez! Csendes, szolid, mélyreható! Az Emmausz Közösség Lelkigyakorlatos Házában, július közepén. Nem voltunk sokan, talán ha 15-20-an lehettünk, javarészt hatvanasok. A cél: három napos böjt, kenyéren és vízen, hogy letisztultabban és mélyebben tudjunk szembenézni önmagunkkal, tudjunk hatékonyabban imádkozni szabadulásért, gyógyulásért.

A három napos kenyér-víz böjt számomra „vagány", kemény dolognak tűnt. Nem is mertem korábban belevágni. (Noha a közösség az előző években is tartott hasonló lelkigyakorlatokat, én alkalmatlannak éreztem magam arra, hogy ilyenen részt vegyek. Most azonban a vezető, Szabóki Kati elmagyarázta a számomra, hogy lehet vinni ún. „vésztartalékot" is magunkkal, így, ha valaki végképp nem bírná az „éhezést", az a magával hozott tartalékból a szobájában fogyaszthat. Próbáltam elhinni neki, amit mondott: eddig még mindenki kibírta!

Sok nehézség adódott ebben az évben az életemben, rá is értem, így elhatároztam, hogy megpróbálom. Belül is úgy éreztem, hogy talán az Úr is erre hív. Különben is: mit veszíthettem? A testvérek már jól ismertek, nem kellett megjátszanom azt, ami nem vagyok, nagyon már nem égethettem le magam. Belevágtam.

Leérkezésemkor kiderült, hogy Katin kívül alig ismerek valakit, de ez előny is volt – így kevesebbet beszélgettünk. (Egyébként is teljes szilencium volt a három nap alatt, hogy jobban a belső dolgokra tudjunk figyelni. Igaz, nem midig sikerült betartani, de törekedtünk rá.)

Persze viszonylag gyorsan, amint egyedül maradtam, előtörtek a magammal hozott negatív gondolatok, a depresszió, a kívülállás, a céltalanság érzete. Sétálgattam az óriási kertben és azon gondolkodtam, hogy vajon hány napig lesz érdemes itt maradnom?

De aztán lassan minden jobb lett. Reggel, délben, este terített asztalnál csendben, de közösen fogyasztottuk el a kenyeret, teát. A kenyeret lehetett pirítós formájában is magunkhoz venni, kívánság szerint, akár citromos teával is. A közös étkezés, az, hogy nem magunk készítettük el az ételt, hanem előre meghatározott időben, közösen, mindenki „önmegtagadott", könnyebbé tette a lemondást is és közelebb hozott minket is egymáshoz: egy cipőben jártunk. (Egy cipóban…)

Erősítette a lelket minden este a szentmise, illetve a közbenjárás azokért, akik ezt kérték. Engem személyesen is gyógyított az, hogy a testvérek imádsága nyomán az én karizmáim is megerősödtek, és magabiztosabban mertem másokért imádkozni. Korábban, amikor mélyponton voltam, ez nehezen ment! Most megtapasztalhattam végre újra, hogy az én imám alatt is betölt embereket a Szentlélek, a próféciák, amiket kapok megérintették a testvéreket. Én is gyógyultam, erősödtem lelkileg, amíg másokért közbenjártam. Átéltem, hogy mennyire szereti az Úr azokat is, akik számomra kevéssé voltak szimpatikusak. Most, hogy írom ezeket a sorokat, döbbenek rá, hogy hány apró fázisa volt a szabadulásnak, milyen apró léptekkel vezetett az Isten és mennyi kegyelmet is kaptam ott!

„Mélyreható volt ez a lelkigyakorlat" – azt írtam az elején. Igen, valahogy a böjt lassan lehámozta az emberről a rárakódott kérges páncélt, amivel elfedte a sebeit, lecsupaszodtunk és lassan úgy maradtunk ott, ahogy Isten is lát minket: pőrén, sebeinkkel, fájdalmainkkal, bűneinkkel, vágyunkkal az elfogadásra és a szeretetre.

Érdekes módon, úgy tűnt, hogy az én esetemben, pont egy film megtekintésekor „kulminált" a böjt hatása. Egyik délután Kati egy brazil filmet vetített („Központi pályaudvar" címmel). A fiktív történet meglepően valósághű módon ábrázolta egy árva kisfiú és alkalmi segítője keserves nyomozását a kisfiú eltűnt édesapja után a korrupció és a nyomor világában. Noha mint film, talán nem volt elsőrangú ez az alkotás, a történet mégis a vártnál jobban megérintett engem. Azt láttam akkor meg (úgy vélem azért is, mert akkorra már a böjttől megélesült a belső látásom), hogy én is és mi mindnyájan, olyanok vagyunk, mint ez a kisfiú: bár a külső megjelenésünk teljesen eltérő, más szavakat használunk, más a stílusunk, de a létünk lényege azonos. Lelkünk kiszolgáltatott: keresi szegény, kiéhezve, szomjazva a világosságot, az elfogadást, a szeretetet, botorkál a sötétben, egy sivár, élettelen világban, keresi az Életét és nem tudja, merre induljon. Sokszor már nem is egyértelmű a számunkra, hogy a lelkünk végtelen szeretet szomjúságában az Alkotóját keresi…

Leírva ez közhelyszerű, kétségtelen… Akkor azonban ezt elementárisan át is éreztem. Azt hiszem, valahogy a böjt rásegített, hogy az emberi lét lényegét, saját lelkem helyzetét mélyebben meglássam és átéljem. Másnap kértem, hogy imádkozzanak értem.

Békésebb, derűsebb lettem, ahogy haladtunk előre a lelkigyakorlatban. Az egyik este folyamán – talán nem tűnik túl „sziruposnak", ha elmondom – arra döbbentem rá, hogy az életem pereméről hozott vissza az Isten, és hogy milyen fantasztikus dolog az, hogy van egy ilyen közösség, ahol engem elfogadnak és ahova én bármikor – hazajöhetek... Micsoda kegyelem ez! Bajban látja meg az ember igazán, ezt is.

Sokat segített az is, hogy átbeszélhettem az aktuális gondjaimat, bajaimat a mindig szeretetteljes és bölcs Katival. Ez a lehetőség mindenki számára fenn állt. Sokan éltünk is vele. És egyáltalán: felért egy kisebb lelkigyakorlattal az is, ahogy ennek a két idősödő hölgynek, a hetvenedik évén túl lévő Katinak, vagy az évek óta a házban élő, már nyolcvanat is betöltött Mikoltnak az életén gondolkoztam. Micsoda odaszántság! Micsoda kiérlelt hit, tapasztalat és erő, még mindig! Micsoda szolgái az Istennek! Utat mutattak ezzel, talán tudtukon kívül is. Beláttam: nem kell nekem sem leírnom magamat, még hatvan felett sem!

Végül kibírtam a három napot, nem okozott gondot! Mindannyian kibírtuk! És különleges dogok történhettek a bensőkben. Komoran, szomorú gondolatokkal érkeztem oda. Most – három nap után – kifejezett derűvel és a jövőbe vetett reménnyel utaztam haza!

Utána, másnap reggel, gyanúsan könnyűnek éreztem magam. Olyan szokatlanul kellemes volt minden, jó volt a közérzetem... *„Mi ez?"* – kérdeztem magamtól. *„Sehol egy sötét, emésztő gondolat, önostorozás, mint máskor?"* Emlékszem, azt mondtam magamnak hitetlenkedve: ***„Én meggyógyultam..."***

A negatív gondolatok, ha néha visszatérnek is, csak halványan és van erőm elhessegetni őket. Elmúlt az öngyűlölet, a kétségbeesés, nem tud leuralni már!

Köszönöm, Uram!

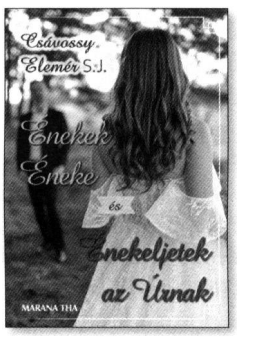
B. Gy.

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Amennyit Jézusnak adunk, százannyit kapunk vissza! 3
Uram, taníts engem hinni a csodákban 4
Új litánia a Szentlélekhez 7
Négy megmagyarázhatatlan Eucharisztikus csoda 8
N.N.: Válaszod Isten szeretetére 10
S.H.: A szentmise csodája 12
K. O. Schmidt: A gyógyulás akadályai 13
Einstein levele Lieserl leányához 14
Tadeusz Dajczer: Istenre való ráhagyatkozás. 15
B. Gy.: Szabadulás – Élménybeszámoló a böjtös, szabadító lelkigyakorlatról (Tanúságtétel) 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- Megjelent: **Csávossy Elemér S.J.: Énekek Éneke** és **Énekeljetek az Úrnak** (1500 Ft). Előkészületben: **P. Dr. Aczél László Zsongor: A szemlélődés imája – *A szemlélődő ima útjai VII/2*** (2000 Ft). A Marana Tha sorozat kötetei kaphatók az Emmausz Irodában (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.
- 2021. szeptember 5-12.: **Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus**, ezen belül **Szent István Könyvhét** a Bazilika előtt.
- 2021. november 13.: **A MKKM 29. Országos Találkozója** Szegeden. Információ: www.mkkm.hu.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: VIRTUÓZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Tolonics Gergely

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

Föl kell ismerjelek az embertestvéremben... A házastársamban! A szüleimben! A házastársam szüleiben! A gyermekemben, a gyermekem házastársában! Te vagy Ő, Te vagy jelen benne a számomra. Őbenne kell szeretnem Téged! Tebenned kell szeretnem őt. „Abból ismerjék meg az emberek, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást." (Jn 13,35)

Részlet *N.N.: Válaszod Isten szeretetére* című írásából, amely az újság 10. oldalától olvasható.

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás

29. országos találkozója

„Ismét prófétálnod kell!"

Jel 10.11

Belépőjegy: elővétel 2000 Ft,
október 31. után 2500 Ft.

2021. 11. 13

9:30-tól 18:30-ig

Szeged -Újszegedi Sportcsarno
Temesvári körút 3

információ és jegyvásárlás:
www.mkkm.hu
karizmatikusiroda@gmail.com
www.facebook.com/karizmatikusmegujulas

Ára: 250 Ft